

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑνδέκατος Συνδρομὴ ἑτήσια : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς Ἰσπαρξίαις φρ. 12, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὅδῳ Σταδίου, 6 14 Ἰουνίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνήχεια· ἰδί σελ. 353.

ΙΑ'

Ἡ δεκάτη πέμπτη Μαΐου 1840.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρήλθον.

Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ὑγεία τῆς Λουκίας ἀνέλαθε ταχέως, ὁ καιρὸς ὑπῆρξε λαμπρὸς, καὶ ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐξηκολούθησε καθ' ἑκάστην πρωΐαν τοὺς ἵππικούς του περιπάτους. Εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὸν Βούσφηρ — οὕτως ἐθάπτισεν ἡ Λουκία τὸν ἵππον του — οὕτως βελτιοῦται καθ' ἑκάστην καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ βᾶδισμα, ὡς βεβαιοῖ ὁ βαρωνέτος καὶ ἐπιβεβαιοῖ ὁ κόμης, ὅστις ἐπισκέπτεται ἡδὴ καθ' ἑκάστην τὸν Σιρ Ἰωάννην.

Κατὰ τίνα μυσθηριώδη τρόπον τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα συνεννοοῦνται, οὐδεὶς κατορθοῖ νὰ μαντεύσῃ, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πιθανῶς δύνανται νὰ ἐξηγήσῃσι. Τὸ ἀμοιβαῖόν πρὸς συνεννόησίν των ἐφόδιον περιορίζεται εἰς εἰκοσάδα γαλλικῶν λέξεων· οὐχ ἥτιον συνεννοοῦνται, τὸ γεγονός εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε, ὅτι ὁ Σιρ Ἰωάννης ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς τὸν εὐγενῆ του φίλον ὀφείλει τὴν πρώτην ιδέαν σχεδίου, ἀπορροφῶντος πᾶσαν αὐτοῦ σκέψιν, καὶ οὕτως τὴν πραγματοποίησιν ἰσχυρῶς υποβοηθοῦσιν ὁ τε κόμης καὶ ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος· τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σχέδιον εἶνε νὰ γείνη συλλογὴ νέων πορτοκαλλεῶν καὶ φοινίκων ἐκ τῶν περιχώρων, καὶ νὰ μεταφυτευθῇ αὕτη κατόπιν εἰς τὸ ἀρχοντικὸν κτήμα τῶν Δάβεν.

— Μάλιστα λέγει ὁ Σιρ Ἰωάννης· θὰ κτίσω πορτοκαλλεῶνα! καὶ αὐτὸ εἶνε τίποτε! φοινικῶνα θὰ κτίσω.

Καὶ τρίβει τὰς χεῖράς του κατενθουσιασμένος. Ὁ Βαρωνέτος ἐπιδιώκει ἀκαμάτως τὸ σχέδιόν του. Ἀνταποκρίνεται πρὸς πάντας τοὺς ἐν Βορδιγέρα ἰδιοκτῆτας φοινίκων· καὶ ἀπὸ τῆς Βορδιγέρας, ὅπου ὑπάρχουσι οἱ καλλίτεροι φοινίκαι, καλπάζει πρὸς τὸ Σάν-Ρέμο, ὅπου αἱ πορτοκαλλεῖαι εἶνε, ὡς λέγουσιν, ἀπαράβλητοι. Γράφει ἐπὶ τούτῳ πλήθος ἐπιστολῶν, γραμματευσούσης τῆς Λουκίας, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὁ Σιρ Ἰωάννης διατελεῖ ἐν ἀνεκφράστῳ ἀγαλλιάσει, καὶ πάντες περὶ αὐτὸν εἶνε κατευχριστημένοι.

Ἡ κατόπιν ἐορτῆς τέλεισι τῶν γενεθλίων τῆς Μις Δάβεν ὑπῆρξε τὸ μέγα γεγονός τῆς δεκαπεν-

θημερίας. Τὸ πανδοχεῖον, οὐτινος ἀρχίζει νὰ λησμονῆται ἡ ἀσχημεία, εἶνε θαυμάσιον, καὶ ὑπῆρξε τὸ θέατρον ἐκτάκτου καὶ ἀπιστεύτου δραστηριότητος. Γεῦμα παράδοξον — μετέχον ἰδιωτικῆς ἐορτῆς καὶ δημοσίας συνάμα πανηγύρεως — εἰς ὃ ὁ Σιρ Ἰωάννης προσεκάλεσε δι' ἐντύπων προσκλητηρίων — ἐδόθη εἰς τὸν κόμητα καὶ εἰς ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος, ὁ δήμαρχος, πολλοὶ δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ ὁ εἰρηνοδίκης τῆς Βορδιγέρας. Δευτερεύουσαι δὲ καὶ ἄλλα ἐπισημότητες, ὧν μία καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς ἰχνογραφίας τῆς Λουκίας, εἶχον κληθῆ εἰς ἐσπερίδα.

Τὸ γεῦμα ἦτο πολυτελέστατον· ὁ ἀρχαῖος μάγειρος τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀλπέγκας εἶχεν ἀποδειχθῆ κρείττων ἐκ αὐτοῦ. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ὑπεδέξατο τοὺς προσκεκλημένους κ' ἐπεριποιήθη αὐτοὺς μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, τόσῳ μάλλον, ὅσῳ ἡ φιλοφροσύνη αὕτη δὲν ἀνεπτύσσετο ἐν ἐπισημῷ περιστάσει· ἀλλ' ἀγνώστως οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀνεπιστήμως, ὡς ὅταν οἱ ἡγεμόνες, ἀποτιθέμενοι τὸ στέμμα των, προσφέρονται ὡς ἀπλοὶ κόμητες ἢ μαρκήσιοι. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐθεώρει ἴσως ἐαυτὸν ἐν ὁμοίᾳ θέσει ὡς καὶ ὅτε προηδρευσ τοῦ ἐτησίου γεύματος, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τοὺς μισθωτάς τῶν κτημάτων του.

Ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ πανταχοῦ, αἱ προπόσεις εἰσὶ συνηθέσταται, ἀλλὰ τὰς εὐχλόττους παροινίους δημηγορίας ἀντικαθιστῶσιν αἱ συγκρούσεις τῶν ποτηρίων. Ὁ κόμης πρόεπιν εἰς ὑγείαν τοῦ διαπρεποῦς ἀμφιτρώου καὶ τῆς λατρευτῆς του θυγατρὸς, τὴν πρόσωπον δὲ ταύτην ὑπεδέχθη γενικὸς καὶ ἀκατάσχετος ἐνθουσιασμός. Ὁ δήμαρχος μετὰ ταῦτα καὶ δύο τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀνέπτυξαν ὄλην αὐτῶν τὴν εὐφύϊαν προτείνοντες τὴν αὐτὴν πρόποσιν ὑπὸ τινὰς παραλλαγάς. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐθεώρησεν ὡς ὑποχρέωσίν του νὰ εὐχαριστήσῃ ἐξ ἰδίου ὀνόματος καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς θυγατρὸς του, ἐπράξε δὲ τοῦτο διὰ προσλαλιᾶς ἱκανῶς μακρᾶς ἢν ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος μετέφρασεν εἰς τοὺς ἰταλοὺς προσκεκλημένους, καὶ εἰς ἢν ἀπήντησεν αὐτὸς μετὰ τοῦτο δι' ἀγγλικῶν τιμῶν προσφῶρων φράσεων, ἐκφραζουσῶν τὰ αἰσθήματα τῆς ὀμνήγρεως.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ἡ Λουκία εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, κυλισθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς. Περιττὸν δὲ νομιζόμεν νὰ εἴπωμεν ὅποιον παρή-

τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ Παναγία. Μίαν φοβερὰν νύκτα, διηγείτο ὁ Βαπτίστας, εἶχε πέσει κατάκοπος καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπὶ ὀρθοῦ σκουριῶν. Τότε τῷ ἐπερᾶνη ἡ Παναγία, ἐνθ' ἐκοιμάτο, καὶ τῷ εἶπε μὲ λάρποντας ὀφθαλμούς :

— Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐλαβεία σου πρὸς τὴν Παναγίαν, νὰ κοιμάσαι, χωρὶς νὰ κάμης τὴν προσευχὴν σου ;

Τότε ἐξύπνησεν ὁ Βαπτίστας, ἠγέρθη, προσευχήθη, εἶπε τὸ *Χαίρε Μαρία κεχαριστωμένη*, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τῷ ἐπερᾶνη ἡ Παναγία, καὶ τοῦ εἶπε μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

— Βαπτίστα, εἶσαι καλὸς νέος. Ὅσον ἔχεις πεποίησιν εἰς ἐμέ, δὲν θὰ σοῦ συμβῇ κακόν. Ἐχε θάρρος. Θὰ ἰδῆς καὶ πάλιν τὴν Βορδιγέραν.

Τόρα δὲ, — ἐβεβαίω ὁ Βαπτίστας, καὶ ἀδιάφορον ἦτο ἂν τὸν ἐπίστευον ἢ ὄχι, — ἡ Παναγία ἦτον ἀπαράλλακτος μὲ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τὴν διάσπρον ἐκείνην πρωΐαν τῆς 15 Μαΐου. Καὶ αὐτὸ τὸ φῶσμά της τὸ κυανοῦν ἦτο τὸ ἴδιον.

— Πρέπει νὰ κάμωμεν νὰ νυμφευθοῦν, εἶπεν ἡ Λουκία τὴν μεταμεσημβρίαν, ὅτε ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

— Πρέπει ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς φαιδρῶς γελῶν. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐγένετο καὶ μόνου σου ἀρκετὰ γρήγορα, χωρὶς νὰ πολυρροντίσωμεν ἡμεῖς.

— Μ' ἔρχεται ὄρεξις νὰ σὰς ὀνομάσω τὸν βραδύτερον ἱατρὸν τοῦ κόσμου, καθὼς ἔλεγε προχθὲς ὁ πατήρ μου, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία μετὰ τίνος μορρασμοῦ ἀνυπομονησίας. Ἡξέστε πολὺ καλὰ τὸ ἐννοῶ. Δὲν μὲ εἶπατε μόνος σας ὅτι τὰ οικονομικὰ τῆς Ῥόζας δὲν εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν ; καὶ δὲν εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ Βαπτίστας ἔχασεν ὅτι, εἶχεν ; Ἐπομένως δὲν εἶνε ἀποδύστατον νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι ἔχουν ἀνάγκην τῆς βοήθειάς μας διὰ νὰ νυμφευθοῦν ;

— Μὴ λέγετε τῆς βοήθειάς μας, διότι τὸ κατ' ἐμὲ μόνον εὐχὰς δύναμαι νὰ τοὺς δώσω.

— Διόλου, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Λουκία· πρέπει νὰ τοὺς δώσετε καὶ κατὰ περισσότερον· καιρὸν, κόπους, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Πρέπει νὰ μάθετε τὸ ποσὸν τῶν χρῶδων των καὶ νὰ ὑπολογίσετε τί χρειάζονται διὰ νὰ κάμουν τὸ οἰκοκυριὸν των.

— Πολλὰ χρήματα, ἀπάντησε σοβαρῶς ὁ Ἀντόνιος, πολλὰ χρήματα.

— Ἀδιάφορον ὁ πατέρας θὰ τὰ δώσῃ, ὅσα καὶ ἂν ἦνε, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ εὐχαριστήσιν· πρέπει νὰ τὰ δώσῃ. Θὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτον ν' ἀρήσωμεν τὸν Βαπτίσταν εἰς τὸ πλοῦτον του, ἂν δὲν κάμωμεν τίποτε δι' αὐτὸν καὶ τὴν Σπεράνταν.

Ὁ Ἀντόνιος ἀπάντησε δι' ἐνὸς μειδιάματος μόνον· ἀλλ' ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας του κλύογονοι σιωπηλῶς τὴν Λουκίαν.

Ἡ ὥραία αὐτὴ ἡμέρα, ἡ τοσοῦτον εὐτυχὴς διὰ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας καὶ τοσοῦτον γόνιμος εὐχαριστῶν συγκινήσεων, ἔληξεν ὅπως εἶχεν ἀρχίσει. Περὶ τὸ μεσονύκτιον μουσικὴ γλυκυτάτη ἐτάραξε τὰς ἠχοῦς τοῦ κήπου. Ἦσαν οἱ μουσόφιλοι τῆς Βορδιγέρας, οἵτινες — μαντεύει βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ὑπὸ τίνος ἔμπνευσιν — εἶχον συναχθῆ ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ὅπως ἐκτελέσωσι συναυλίαν εἰς τιμὴν τῆς Μις Δάβεν. Ὁ Σιρ Ιωάννης, ὅστις δὲν εἶχεν ἐτι καταλιθῆ, κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἵνα εὐχαριστήσῃ ἐπὶ τῇ φιλοφροσύνῃ καὶ ἐγένετο δεκτὸς διὰ ζωηροτάτων ζητωκραυγῶν. Δίσκοι πλήρεις φιαλῶν καὶ ποτηριῶν ἐκυκλοφόρησαν μετ' ὀλίγον μετὰ τὸ ὀμίλου τῶν μουσικῶν καὶ τῶν ἄλλων περιέρχων θεατῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὸν κήπον.

Ὁπισθεν τῶν δικτυωμάτων τοῦ παραθύρου τῆς ἠγοράσθη ἡ Λουκία μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὴν συναυλίαν. Ἡ μουσικὴ ἦτο ἀληθῶς πολὺ καλὴ· ἀλλ' ὅτι συνεκίνησεν ἰδίως καὶ εὐχαρίστησε τὴν Μις Δάβεν, πολὺ πλέον τῆς συμφωνίας τῆς *Σεμιράμιδος* ἦτο χωρικόν τι ἄσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τριῶν φωνῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισε τὸ οὖς καὶ ἡ καρδία της γλυκεῖαν καὶ ἠγροτάτην φωνὴν βαθυφώνου. Πρὸς τὸ ἄσμα αὐτὸ δὲν κατώρθωσεν ἡ Λουκία νὰ πνίξῃ τὸ αἶσθημά της ὡς τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνεβύθη εἰς δάκρυα. Κατεκλίθη κλαίουσα, ἀλλὰ δὲν ἐταράχθη ἐκ τούτου ὁ ὕπνος της, ὅστις ὑπῆρξε τὸναντίον βαθεῦς καὶ ἡρεμώτατος.

[Ἐπὶ τῆς συνίτητος.]

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Συγγεῖνα καὶ τίνας ἰδί σιλ. 281.

« Ἄλλην τινὰ εὐτυχίαν ἠμέραν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς μέγα ξενοδοχεῖον καὶ νὰ ζητήσω φαγητόν τι ἀρέσκον μοι πολὺ ὅπως τὸ φάγω μὲ τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, ὅπερ ἔφερον περιεκαλυμμένον διὰ χαρτίου ὡς βιβλίον. Τί ἐσκέφθη ὁ θεοῦ ἀποστολὸς τοῦ ξενοδοχείου ἰδὼν με οὕτως ἐμφανισθέντα τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸν βλέπω εἰσέτι ἀτενῶς προσβλέποντά με ἐν ᾧ ἔτρωγον... Γῶ ἔδωκα πέντε πέντας καὶ ἤθελον νὰ μὴ τὰς εἰλάμβανεν ».

Μεγίστη ἐορτὴ τοῦ Κάρουλου ἦτον ἡ ἑσπέρα τοῦ Σαββάτου· ἐπέστρεψε παρὰ τῇ μητρὶ του ἔχων τὰ ἐξ σελήνια εἰς τὸ θιλάκιόν του, σταματῶν ἐνώπιον ὄλων τῶν καταστημάτων, ὅπως ὑπολογίσῃ τί ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ μὲ τόσῳ μέγα ποσόν. Ὑπὸ τὸ ὄνομα *Καρτομυλάκιον* ἐξεδίδετο τότε περιοδικῶς συλλογὴ ἐκλεκτῶν ἔργων, ἥτις τὸν κατέβλεψε. Ἐνόστο εἰσῆρχετο εἰς παράπηγμά τι ὅπως θαυμάσῃ κῦνα γεφυρωσμένον ἢ ἀγριῶν θρωπον, ἢ νάνον τινά. Ἐν τούτοις δεινωθειῶν τῶν υποθέσεών των, ἡ οἰκογένεια Δίκενς ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ πατρὶ ἐν αὐτῇ τῇ φυλακῇ. Τὸν Κάρουλον ἐνεπιστεύθησαν εἰς πτωχὴν γριῶν ἄρτι ἀνοίξασαν οἰκοτροφεῖον παιδιῶν. Εἶ-